

Z.M. EN IK DOOR D.V.D./STOEP

Ik heb Karel op visite gehad. Karel en zijn moeder, maar in de eerste plaats Karel. Karel is één jaar oud. De moeders onder de lezers knijpen bij deze mededeling hun ogen vriendelijk dicht en zo hoort het ook, want Karel is inderdaad een schat van een jongen, wiens bestaan op deze wereld geen andere reden schijnt te hebben als om de mensheid gelegenheid te geven hem af en toe eens heerlijk te knuffelen.

Karels moeder, Charlientje en ik prijzen hem om strijd. De moeder — 't spreekt vanzelf — brengt het 't verst in de tedere opsomming van zijn superieure kwaliteiten. Daarna volgt Charlientje, wier vocabularium in dit opzicht almede tot de meest uitgebreide behoort, maar nu moet u mij ook niet direct helemaal uitvegen. Als ik mij niet vergis heb ik gedurende de visite, natuurlijk met tussenpozen, zo ongeveer de volgende toespraak gehouden:

Dag mevrouw. En daar hebben we Karel. Zo Karel, hoe staat het leven. Geef oom maar eerst eens een handje. Tegen Charlientje: Wat pakt-ie je vinger stevig beet, hè? Wat een lekkere knul is het. Wat zit-ie stevig in zijn vlees. En wat een stevige mollige wangen. Heb je een koekje gekregen van tante? En zit je dat nou zo lekker op te peuzelen. Hij weet er weg mee, hoor. 't Gaat vlug naar binnen. Wat is dat nou? Verslik je je een beetje? Zo, 't is alweer over. Hij is anders helemaal niet ver-

legen. De meeste kinders zijn bang van me. Maar hij niet. Wat jij, Karel? Jij bent niet bang van me, hè? Wat zegt je moeder? Kun je al pappa zeggen? En mamma ook? Doe het dan eens. Zeg het maar. Pappa, pappa. Doe je 't niet? Heb je nu geen zin? Je hebt gelijk, hoor! Je moet de mensen maar laten kletsen. Ga je nu even naar je tante toe? Waar kijk je naar? Naar het theelichtje? Welja: kijk maar eens goed om je heen. Hij ziet wel, dat 't vreemd is, hè? Nee, trek maar niet zo'n angstig gezicht. Daar zit je moeder, hoor. Kijk maar. 't Is dik in orde. O, wat lief, hè. Nu zegt hij 't zo maar ineens. Pappapappapappa. Nee, op commando wil hij 't niet doen. Ga je dadelijk weer fijn rijden? Wat zegt je moeder? Wil je in de wagen niet onder de dekens blijven? Trap je alles weg, jou kleine rakker. Niet doen hoor, dat is te koud. Nou dag hoor, dikke beer. Zeg maar: dag oom! Dat kun je nog niet, hè? Dag mevrouw.

Hier houd ik maar op, buiten adem van het schrijven, maar in elk geval heb ik u wel aange-toond, dat mijn conversatie met kleine kinderen behoorlijk op peil staat, al weet ik dan niet zoveel wonderlijke woorden als de moeder en Charlientje, die bovendien nog allerlei ongearticuleerde geluiden kunnen uitstoten, om 's kindjes aandacht te trekken.

Want dat moet ik erbij vertellen: dat heeft Karel gemeen met Gallio: Hij trekt zich geen van

deze dingen aan. Zijn tijd is veel te kostbaar om zich met zulke beuzelarijen op te houden. Hij beschouwt met aandacht zijn tenen en andere dingen, die deze wonderlijke wereld oplevert, maar hij leent zich niet voor enigerlei conversatie en de vreemdste plooiën, die een mens in zijn gezicht kan trekken en waarover hijzelf verbaasd zou staan als hij ze op het moment kon zien, laten hem volmaakt onverschillig. Soms kijkt hij je aan met een gezicht of hij met de mogelijkheid wil rekening houden, dat je grappig bent, maar al spoedig is hij van het tegendeel overtuigd en staart hij naar zijn tenen, die hem nog het meest van alle dingen bevrediging schenken op deze wereld.

Als hij weg is, zegt Charlientje: Een aardig jog en ik beaam het. Zo stevig, zegt ze en ik knik van ja, terwijl ik onwillekeurig met mijn hand over mijn gezicht strijk, om het weer een beetje in zijn fatsoen te brengen.

Ik grijns tegen Charlientje en zeg: Jou kleine bengel. Hoe vind je dat? vraag ik dan. Zot, zegt ze zonder omwegen. En dat is het ook, maar tegenover een kind schijn je je alles te mogen veroorloven. Ik herhaal nog eens de dingen die ik gezegd heb hardop en met de toon en al erbij, maar zonder Karels tegenwoordigheid. 't Gaat niet best en 't klinkt bovenal belachelijk. Ga eens een luchtje scheppen, zegt Charlientje. 't Heeft je aangegrepen.

